

რადიარდ კიპლინგი

კიმი

დიფენეს
გიგლოთუქა

რადიარდ კიპლინგი

კიმი

Rudyard Kipling

KIM

მთარგმნელები ზაზა ქილაძე, გია ჭუმბურიძე

რედაქტორი ლალი ჭინჭარაული

სერიის დიზაინერი ბესიკ დანელია

დიზაინერი ნინო გურული

© გამომცემლობა „დიოგენე“, 2013

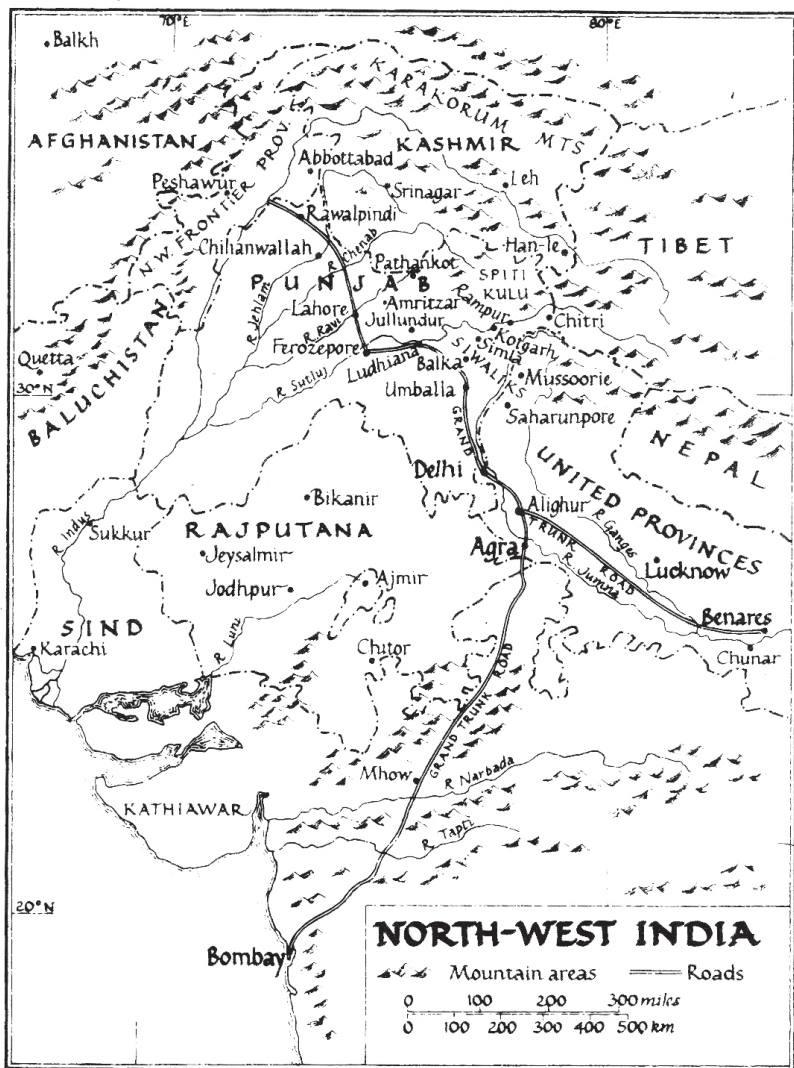
ყველა უფლება დაცულია.

ISSN 2298-0210

ISBN 978-9941-11-430-4

www.diogene.ge

კიმი

თავი I

*ვინაც მოლოქის გზას დავედგომივართ,
დავფიქრდეთ ყველა –
ურჯულონიც ხომ მუხლს უყრიან
ბუდას ქანდაკს კამაკურაში!*

ბუდა კამაკურაში

ქალაქის საკრებულოს შემოღებული უმკაცრესი აკრძალვის მიუხედავად, ის მაინც აგურის სადგარზე დაყუდებული ზამ-ზამაჰის დიდი ქვემეხის ლულაზე გადამჯდარიყო, ზუსტად ძველი აჯაიბ-გჰერის – ანუ საოცრებათა სახლის ბირდაბირ – როგორადაც აქაურები ლაჰორის მუზეუმს იხსენიებდნენ. ვინაც ზამ-ზამაჰს – ამ „ცეცხლისმფრქვეველ გველვეშაჰს“ დაეპატრონებოდა, სრულიად პანჯაბიც მისი იყო, რაკილა ეს მომწვანო-ბრინჯაოსფერი გროვა ყველა დამპყრობლისათვის უპირველესი საალაფო განძი გახლდათ.

ოლონდ ჩვენში დარჩეს და, კიმსაც ეპატიებოდა: ის-ის იყო იქიდან ლალა დინანათჰის ბიჭი ჩამოეგდო – პანჯაბს ხომ ახლა ინგლისელები განაგებდნენ და აკი კიმიც ნალდ ინგლი-

სელობაზე დებდა თავს! არადა, იქაურივით შავტუხა ბაზრის ბიჭბუჭობაში არც გამოირჩეოდა, მეტწილად ადგილობრივ კილოკავზე უქცევდა და დედაენაზე საუბრისას ცოტათი მოიკოჭლებდა კიდეც, თუმცა თეთრი იყო – ლატაკი თეთრკანიანი, ულატაკესი ლატაკთა შორის.

ნარევი სისხლის დედაკაცმა, ვისაც შეეკედლებინა სამადლოდ (ქალი ოპიუმს ეტანებოდა და ნახმარი ავეჯის დუქანიც გაემართა მოედნის შორიხლო, ზედ მონჯღრეული ეტლების სადგომთან), მისიონერებს უთხრა, მამიდად ვერგებო; არადა, დედამისი გადია ყოფილა მავანი პოლკოვნიკის ოჯახში, და მერე ცოლად გაჰყოლია კიმბოლ ო'ჰარას – ირლანდიელი ფეხოსნების ლეგიონის ახალგაზრდა მედროშეს. მერე კაცმა სამსახური იშოვა სინდი-პანჯაბი-დელის რკინიგზის ხაზზე და მისი ლეგიონიც უიმისოდ დაბრუნდა შინ. ცოლი რომ ქოლერით მოუკვდა ფეროზპორში, ო'ჰარაც სასამელს მიეძალა და აღმა-დაღმა დაყვებოდა ხოლმე მატარებელს ამ თავის თვალხატულა, სამი წლის ბიჭთან ერთად. ბავშვებზე დიდად მზრუნველი საქველმოქმედო საზოგადოებები თუ ზნეობის ათასი ჯურის თავგადაკლული მოქადაგე, ამოდ ცდილობდნენ, შვილი ჩამოერთმიათ მისთვის – ო'ჰარა მუდამ ახერხებდა მათი ხლართებიდან თავის დაღწევას, მერე კი სწორედ ის ოპიუმის მოყვარული ქალი გაიცნო, იმისგანვე გადაიღო ეს მავნე ჩვევა და მალე ისევე აღესრულა ინდოეთის უცხო მიწაზე, როგორც მანამდე არაერთი სხვა უპოვარი თეთრკანიანი. მემკვიდრეობად მისგან სამად სამი ქალაღი დარჩა – ერთს თავის *ne varietur*-ს ეძახდა, რაკილა სწორედ ეს სიტყვები მოსდევდა მის ხელრთვის; მეორეს – „ჯართან განქორწინების საბუთს“; მესამე კი კიმის დაბადების მოწმობა გახლდათ. ოპიუმის წყალობით მიღმიერ სამყაროში გადასულს, უყვარდა

ხოლმე გამეორება – ეს ქაღალდები ჩემს პატარა კიმბოლს კაცად აქცევსო. კიმი არამც და არამც არ უნდა შელეოდა ამ საბუთებს, რადგან ისინიც იმ დიდი ჯადოქრობისთვის იყო აუცილებელი, რასაც საქმიანი კაცები მიმართავენ ხოლმე მუზეუმს უკან მდებარე, ლურჯ-თეთრ ჯადუ-გჭერის შენობაში, ანუ ჯადო-მჩიბაობის სახლში, როგორაც აქაურები უწოდებენ მასონურ ლოჟას. ერთ მშვენიერ დღესო, ამბობდა ო'ჰარა, ყველაფერი დალაგდება და კიმის საყვირიც ყურის წამლებად ახმიანდება მშვენიერებისა და სიძლიერის თვალშეუწვდენელ სვეტებს შორის... ძღვევამოსილი ლეგიონის თავში ამხედრებული პოლკოვნიკიც თვითონვე იპოვის კიმს, პატარა კიმს, და ისეთ ბედსაც სწევს, მამამისს რომ არც კი დასიზმრებიაო. ჯოჯოხეთის 900 რჩეული ეშმაკიც, ღმერთად მწვანე მინდორზე მობალახე წითელი ხარი რომ შეურაცხავთ, კიმს ეახლება, თუკი ცხადია, ბებერი ო'ჰარა არ დავინწყნიათ – საბრალო ო'ჰარა, ჰეროსპორის რკინიგზაზე რომ იწყვეტდა ჭაპანს უაზრო მუშაკობით... და მწარედ ატირდებოდა ხოლმე აივანზე, იმ თავის მონჯლრეულ სარწვევლა სავარძელში მჯდომი. მერე კი, როცა სული უფალს მიაბარა, ქალმა ეს სამივე საბუთი ტყავის პანია ტომსიკაში გამოკერა და ავგაროზად ჩამოკიდა კიმს კისერზე.

– ერთ მშვენიერ დღეს, – უთხრა ბიჭს, თუმცა კი ო'ჰარას წინასწარმეტყველება არცთუ მთლად ზუსტად ახსოვდა, – მწვანე მინდორზე დიდი წითელი ხარი მოგადგება და კიდევ – მაღალ ცხენზე შემომჯდარი პოლკოვნიკი... – მერე რატომღაც ისევ ინგლისურზე გადავიდა და დაამატა:

– და მათთან ერთად კიდევ 900 ეშმაკიც!

– ჰო-ო... – მიუგო კიმმა, – დავიმახსოვრებ. წითელი ხარი და დიდ ცხენზე ამხედრებული პოლკოვნიკი უნდა მოვიდნენ;

მაგრამ იქამდეო – ასე ამბობდა მამაჩემი, მაგ ყველაფრამდე, ჯერ კიდევ ვილაც ორი სხვა კაციც უნდა გამოჩნდეს. სულ ეგრე ხდებოა, ამბობდა მამაჩემი. სხვანაირად ეგ ჯადო-საქმე არ გამოდისო.

ქალს რომ კიმი იმ ქალაღებთანად ადგილობრივ ჯადუ-გჭერში მიეყვანა, ცხადია, ბიჭზე მზრუნველობას იქაური ლო-უა იკისრებდა და მთებში მდებარე, მასონების გახსნილ ობ-ლების თავშესაფარშიც უკრავდა თავს, მაგრამ ქალი მათ არ ენდობოდა და კიმსაც მეტად თავისებურად ესახებოდა საკუ-თარი მომავალი. ყველაფრისადმი იჭვნეულობის ასაკს რომ უნია, უკვე იცოდა, როგორ დაძვრენოდა ხელიდან მისიონე-რებსა თუ იმ გოროზ თეთრკანიანებს, ვინც თავს გააბეზრებ-დნენ შეკითხვებით – ვინა ხარ, სადაური და რას საქმიანობო? არადა კიმი მშვენივრად ახერხებდა იმას, რომ არც არაფერს საქმიანობდა. მართალია, ხუთი თითივით იცნობდა მაღალ-კედლება ლაჰორ-ქალაქს, დელის კარიბჭიდან – განაპირა ცი-ხე-კოშკამდე, დიდი დოსტი გახლდათ ყველა იმათი, ვინაც ჰა-რუნ-ალ-რაშიდის ნაოცნებარზე კიდევ უფრო უცნაური ცხოვ-რებით ცხოვრობდა და თავადაც ათას ერთი ლამის სამყაროს ბინადარს ჰგავდა, მაგრამ მთელი ეს მისიონერები და საქველ-მოქმედო საზოგადოებების განკეპილი მდივნები, აბა, ამნაირი ცხოვრების გემოს რას გაიგებდნენ! სხვათა შორის, ის დოს-ტები მეტსახელითაც იცნობდნენ და „ქვეყნის ძმაბიჭს“ ეძახ-დნენ. რაკილა დიდი მაკვარანცხოვრებით გამოირჩეოდა, ხშირად, ღამ-ღამობით რალაც წვრილ-წვრილ დავალებებს უსრულებ-და დარდიმანდ ყმანვილკაცებს – სახლების ხალხმრავალ ერ-დოებზე სულ იოლად პოულობდა მათ, ვისთვისაც სამიჯნურო ბარათები უნდა გადაეცა მალულად. სახიფათო თამაში იყო – ეს თავადაც ესმოდა, რაკი იმთავითვე ზიარებოდა ამქვეყნიურ